

ЧАРЛС БУКОВСКИ НЕ СЪВСЕМ БЕРНАДЕТ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Аз увих хавлията около окървавения си член и позвъних в кабинета на доктора. Наложих се да оставя слушалката и да набирам номера с една ръка, за да придържам хавлията с другата. И още продължавах с набирането, когато върху хавлията започна да избива едно голямо, яркочервено петно.

— О, г-н Чинаски, какво има този път? Да не би отново запушалките ви за уши да са се затъкнали вътре?

— Не, сега е малко по-сериозно. Трябва ми бързо приеман час.

— Устройва ли ви утре следобед в четири?

— Г-це Симс, случаят е спешен!

— И от какво естество е?

— Моля, докторът трябва да ме приеме *сега*!

— Добре. Елате при нас и ще се опитаме да ви вмъкнем в графика.

— Благодаря, г-це Симс.

Аз си стъкмих временна превръзка, като раздрах една чиста риза и я омотах някак около пениса си. За късмет, имах и малко лейкопласт, но пожълтял и стар, поради което не можа да хване много добре. Среცнах известни затруднения при обуването на панталона си. Изглеждах така, сякаш имам ерекция с гигантски размери. Успях да вдигна ципа му само донякъде. Добрах се до колата си, качих се в нея и подкарах към кабинета на доктора. Когато излизах на паркинга, шокирах с вида си две възрастни дами, които току-що бяха посетили очния лекар, на първия етаж на сградата. Направих така, че в асансьора да пътувам сам и се качих до третия етаж. По коридора се зададоха някакви хора, затова се обърнах с гръб към тях и се престорих, че пия вода от чешмичката. Продължих едва когато отминаха и влязох в приемната на доктора. Тя беше пълна с разни типове без истински проблеми — страдащи от гонорея, херпеси, сифилис, рак и други подобни. Спрях направо пред бюрото на сестрата.

— А-а, г-н Чинаски...

— Моля, г-це Симс, *без шеги*! Това *наистина* е спешен случай, уверявам ви. Побързайте!

— Можете да влезете веднага, щом докторът приключи със сегашния си пациент.

Аз заставах до преградата, която отделяше сестрата от нас останалите, и зачаках. Втурнах се вътре в мига, в който въпросният пациент се появи на вратата на кабинета.

— Чинаски, какво има?

— Спешен случай, докторе.

Аз свалих обувките, чорапите, панталона и слиповете си и се хвърлих по гръб на кушетката за прегледи.

— Какво има тук? Бая превръзка виждам.

Не отговорих. Бях затворил очи, но го усещах как сваля превръзката.

— Знаеш ли — казах аз, — познавах едно момиче в един малък град. Тя беше в ранния си пубертет и обичаше да си играе със себе си, използвайки за целта празна бутилка от кока-кола. Веднъж бутилката се заклепила и тя не могла да си я извади. Наложило се да отиде при доктора. Ясно ти е как е в малките градчета. Разчуло се. И този случай разсипа целият ѝ живот. Изолираха я. Никой не искаше да я докосне. А беше най-красивото момиче в града. Най-накрая се омъжи за един дребосък в инвалидна количка, който страдаше и от някакъв вид паралитично треперене.

— Разказваш стари истории — отвърна докторът ми, развивайки с рязко дръпване последния слой на превръзката. — Кажи как стана това с теб?

— Ами името ѝ беше Бернадет, на 22, омъжена. С дълга руса коса, която непрекъснато падаше на лицето ѝ и трябваше да се отмахва...

— На двадесет и две?

— Да, беше със сини джинси...

— Доста зле си порязан тук.

— Тя почука на вратата. Попита дали може да влезе. „Разбира се“ — казах аз. „Дойде ми до гуша!“ — каза тя и се втурна към банята ми, влезе, затвори само наполовина вратата след себе си, свали джинсите и бикините си, седна и започна да пикае. ООХ! ИСУСЕ!

— Спокойно! Стерилизирам раната.

— Нали знаеш, докторе, човек помъдрява, когато вече е адски късно — както се казва, когато младостта е отминала, бурята е затихнала и всички девойки са се прибрали у дома.

— Горе-долу е така.

— ОУ! ОХ! ИСУСЕ!

— Моля те! Това трябва да се почисти добре.

— После тя излезе и ми каза, че на нейното парти миналата нощ, аз така и не съм разрешил проблема ѝ с нещастната любовна връзка. Че вместо това, съм успял да напия всички, а след това съм паднал в един розов храст. Че съм си скъсал панталона и строполявайки се по гръб, съм си ударил главата в някакъв голям камък. Някой си Уили ме понесъл към дома и докато ме носел, панталонът ми се свлякъл, а после и гащите ми, обаче аз не съм разрешил любовния ѝ проблем. Тя каза, че и без това на тази любовна афера вече се сложил край и че все пак съм направил добре, като съм казал някои много тежки и силни думи по въпроса.

— Къде се запозна с това момиче?

— Бях на литературно четене във Венеция. После я срещнах в един бар.

— Можеш ли да ми изрецитираш едно стихотворение?

— Не, докторе. И така, тя каза: „*До гуша* ми дойде, човече!“ Седна на дивана. Аз седнах на един стол срещу нея. Тя започна да пие бирата си и да ми разказва за него: „Аз го обичам, знаеш ли, но не мога да осъществя никакъв *контакт* с него, той не иска да ми говори! Аз му викам *приказвай ми!* Но, о, Господи, той не иска да говори! Казва: «Не е заради теб, нещо друго е». И толкова“.

— Сега, Чинаски, ще те заشيا. Няма да е приятно.

— Да, докторе. И така, тя ми зараказва за живота си. Каза, че се е женила три пъти. А аз ѝ викам, че не ѝ личи да се е изхабила много. А тя: „Не ми личи да съм се изхабила много ли? Ами че аз вече два пъти влизах в лудницата!“ А аз: „И ти ли?“ А тя: „Защо, ти също ли си бил в лудницата?“ Аз казах: „Не аз, а една жена, която познавах“.

— Сега — каза докторът, — ще сложа само мъничко конец. Нищо повече. Конец. Мъничко бродерия.

— О, мамка му, няма ли друг начин?

— Не, порязан си твърде зле.

— Тя каза, че се омъжила на 15. Започнали да я наричат курва, задето ходела с онова момче. И родителите ѝ ѝ викали така, затова тя се омъжила за него, да им направи напук. Майка ѝ била алкохоличка, периодично я прибирали в лудниците. Баща ѝ я биел през цялото време. ОХ! ИСУСЕ! МОЛЯ ТЕ ПО-ЛЕКО!

— Чинаски, ти си навличаш повече проблеми с жените, отколкото всеки друг мъж, когото познавам.

— После срещнала онази лесбийка. Лесбийката я завела в един бар за хомосексуалисти. Там тя зарязала лесбийката и тръгнала с един хомо. Двамата заживели заедно. Непрекъснато се карали заради гримовите си. ОХ! ИСУСЕ! МИЛОСТ! Тя крадяла червилото му, после той отмъквал нейното. По-късно тя се омъжила за него.

— Тук ще трябва доста шевове. Как се случи?

— Ами нали *ти* разказвам, докторе. Родило им се дете. След това се развели, той се запилял нанякъде, оставил я с детето. Тя си намерила работа, наела детегледачка, но работата ѝ не била заплатена добре и след като платяла на детегледачката, не ѝ оставало много. Наложило се да излиза нощем да проституира. Цена — десет долара за задника ѝ. Продължило се така известно време, но и това не я водело доникъде. Тогава, един ден докато била на работа — тя работела за „Ейвън“ — просто започнала да пици и не можела да спре. Откарали я в лудницата. ПО-ЛЕКО! ПО-ЛЕКО! МОЛЯ!

— Тя как се казваше?

— Бернадет. После излязла от лудницата, пристигнала в Ел Ей, срещнала Карл, оженили се. Каза ми още, колко много обичала поезията ми и как се възхищавала на начина, по който след литературните си четения карам колата си по тротоара с 60 мили в час. После каза, че е гладна и предложи да ме заведе да хапнем хамбургери с пържени картофи, така че ме заведе с колата си в МакДоналдс. МОЛЯ ТЕ, ДОКТОРЕ! ДАВАЙ ПО-БАВНО, ИЛИ ВЗЕМИ ПО-ОСТРА ИГЛА, ИЛИ ЗНАМ ЛИ!

— Почти свърших.

— Ами, двамата седнахме на една маса с хамбургерите си, пържените картофи и кафето и Бернадет ми разказа за майка си. Тя се тревожеше за майка си. Тревожеше се и за двете си сестри. Едната ѝ сестра била толкова нещастна, а другата така скучна и доволна от живота. И за сина си се тревожела и за неговите взаимоотношения с Карл...

Докторът се прозя и направи още един шев.

— Казах ѝ, че тя товари психиката си с твърде много неща, че трябва да остави някои от всичките тези хора да се грижат сами за проблемите си. Тогава забелязах, че тя трепери и ѝ се извиних за

думите си. Взех едната ѝ ръка в дланите си и започнах да я разтривам. После взех другата ѝ ръка. Мушнах ръцете ѝ в ръкавите на палтото си. „Много съжалявам“ — казах ѝ аз — предполагам, че се тревожиш, просто защото ги *обичаш*. И няма нищо лошо в това!

— Но как се случи това? Това нещо как стана?

— Ами, когато придружавах Бернадет надолу по стълбите, ръката ми беше около кръста ѝ. Тя все още изглеждаше като девойка от гимназията — дълга, копринена руса коса, много чувствителни и много сексапилни устни. Човек можеше да се досети за ада, в който тя живееше, само ако се вгледа в очите ѝ. Те изразяваха състояние на непрекъснат шок.

— Моля те, дай вече по същество — каза докторът. — Аз почти свърших.

— Ами когато стигнахме пак до квартирата ми, на тротоара отпред стоеше някакъв тъпак с куче. Аз ѝ казах да продължи малко по-нагоре. Тя паркира отстрани до една друга кола, а аз придърпах главата ѝ към мен и я целунах. Беше дълга целувка, свърших, отдръпнах се назад, после пак я целунах. А тя взе, че ме нарече кучи син. Аз ѝ казах да прояви известно търпение, да бъде снисходителна към мен, стария човек. Целунах я пак, продължително. „Това не е целувка, човече — каза тя, — това е секс, то е почти изнасилване!“

— И *тогава* ли стана?

— Аз се изхлузих през вратата, а тя ми каза, че ще ми позвъни след седмица. Ето *тогава* стана.

— Как?

— Може ли да ти говоря откровено, докторе?

— Разбира се.

— Ами, като гледах тялото и лицето ѝ, нейната коса, очите ѝ..., като я слушах как говори, после целувките, това ме беше възбудило.

— Е, и?

— Е, и аз взех онази ваза. Тя ми приляга идеално по размери. Вкарах си го в тази ваза и започнах да си мисля за Бернадет. Всичко вървеше добре, когато проклетото нещо се счупи. Бях я използвал няколко пъти и преди, но предполагам, че този път съм бил ужасно възбуден. Тя е толкова сексапилна жена...

— Никога, никога не вкарвай тая работа в нещо, което е направено от стъкло.

— Ще се оправя ли докторе?

— Да, ще можеш да го използваш отново. Имал си късмет.

Аз се облякох и излязох от там. Мястото още доста ме болеше. Поех нагоре по „Върмонт“ и се спрях в една бакалия. Беше ми се свършила храната. Забутах количката си край щандовете, взех си хамбургер, хляб, яйца.

Някой ден трябва да разкажа на Бернадет как се отървах едва на косъм. Ако прочете това, тя ще узнае. Последното, което научих, бе, че двамата с Карл заминали за Флорида. Тя забременяла. Карл настоявал за аборт. Тя не искала. Затова се разделили. Тя още е във Флорида. Живее с приятеля на Карл. Уили. Уили прави порнографски филми. Получих писмо от него преди една-две седмици. Не съм му отговорил още.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.